

RAFAEL RIBÓ, PEÇA CLAU DELS INTENTS D'UNIFICACIÓ

El reencontre dels germans

Rafael Ribó, secretari general del PSUC, arran de les eleccions catalanes —on la petita organització carrillista no trauria ni un escó però podria restar molts vots al PSUC— ha esdevingut el màxim impulsor del reencontre Anguita-Carrillo, cosa que aquest últim necessitava irremeiablement.

J. Hernandez

Les eleccions catalanes han constituït, sembla, una oportunitat idònia per impulsar el procés d'unificació dels diferents grups comunistes. La gestió del secretari general del PSUC, Rafael Ribó, que encobreix una operació política més ambiciosa, ha aconseguit que Julio Anguita i Santiago Carrillo estiguin d'acord a parlar de la unitat dels comunistes.

Carrillo, pel pacte.

El gran obstacle, positiu i negatiu, per a la unitat dels comunistes ha sigut Santiago Carrillo. Trencà el PCE quan en va perdre l'autoritat, intentà imposar els seus criteris sobre l'estratègia de l'esquerra no socialista quan ja formava un altre grup, i s'oposà a formar part de la coalició Izquierda Unida. La tesi fonamental del veterà dirigent comunista en els darrers anys era que hi havia d'haver una estratègia diferenciada per part dels comunistes abans que organitzar una coalició de partits d'esquerra, i això tan sols podia garantir-se amb la unió de tots els comunistes en el PCE.

Sobre aquests supòsits, Santiago Carrillo, que va fer eixir del PCE tots els sectors renovadors que formaren el partit més important de l'oposició antifrancquista, organitzà un partit que, sota la bandera de la recerca de la unitat comunista, es dedicava a torpedinar allà on podia la política dels comunistes que continuaren en el PCE. Fruit d'aquesta actitud va ser una crisi de Comissions Obreres evitada per l'actitud personal, dialogant i renovadora

del nou secretari general del sindicat comunista, Antonio Gutiérrez.

L'operació Ribó

No obstant això, Carrillo ha tingut la sort que l'evolució dels esdeveniments li han donat la raó, aparentment no per la seua clarividència sinó per una sèrie de factors casuals. El cas és que Izquierda Unida ha entrat en una fase agonitzant on els personalismes dels seus dirigents s'han superposat a l'estratègia teòrica, i on l'ambició de personatges com Tamames o el desig de satisfer les posicions de Moscou de dirigents com Ignacio Gallego, han arrossegat la coalició a la crisi. L'abandó d'Enrique Curiel, que s'havia convertit en un dels portaveus més respectats, ha estat la gota que ha fet vessar el got.

És en aquest context on Rafael Ribó, un dirigent amb aspiracions de re-

Julio Anguita.

novació i modernitat, va començar a desplegar una estratègia dels comunistes catalans destinada a impulsar un procés de renovació que, dirigit des del PSUC, afectaria el conjunt del PCE.

Rafael Ribó, l'intermediari.

El primer pas de Ribó va ser el de proposar a Carrillo un pacte que l'ex-secretari general del PCE necessitava irremediament. Es tractava d'oferir-se com a intermediari per a una entrevista entre Julio Anguita i Santiago Carrillo, a canvi que la petita organització carrillista no es presentara a les eleccions catalanes, on no aconseguiria traure un escó, però sí restar molts vots al mateix PSUC.

Amb aquest pacte en marxa, a Madrid començà a preparar-se el clima necessari per entaular negociacions amb Carrillo. No s'ha d'oblidar que hi ha importants organitzacions comunistes que acusen Carrillo de tots els mals del partit i entendrien difícilment un acord

d'unitat. Però el prestigi d'Anguita en arribar a la secretaria general pot canviar aquesta tendència.

En qualsevol cas, en alguns actes organitzats a Madrid per presentar el programa dels comunistes catalans a les pròximes eleccions autonòmiques ha pogut observar-se, no sense sorpresa, la concurrència amistosa, després de tants anys, del mateix Santiago Carrillo, d'Ignacio Gallego i de Julio Anguita. Tan sols Gerardo Iglesias, que va ser ajudat a pujar a la secretaria general del PCE per Carrillo i més tard durament atacat, sembla que no ha superat el profund deteriorament que Carrillo originà entre els comunistes espanyols. □

anterior, desencadenar una ofensiva contra ETA que l'obligara a acceptar l'entrega de les armes a canvi tan sols d'un ampli indult. A pesar dels vaivens dels últims mesos, no pot dir-se que l'estratègia governamental haja fallat, però sí que podria fracassar si AP insisteix a frenar la ratificació dels acords a Madrid.

Per part del nacionalisme basc, més concretament per al PNB, la firma de l'acord és quasi tan necessària com per al govern, perquè és una oportunitat d'or per demostrar que ells han aconseguit alguna cosa, que el pacte de legislatura amb els socialistes funciona i que la violència és un entrebanc al desplegament de l'Estatut. El PNB, que intenta desesperadament incorporar-se a les converses secretes entre el govern central i ETA sense haver-ho aconseguit fins ara, no pot deixar passar tampoc aquesta oportunitat.

Alhora, el PNB s'enfronta a una situació delicada. Tots tenen clar que, una vegada resolt el segrestament de Revilla, es tornaran a reprendre les converses, i una de les primeres conseqüències d'aquestes converses, si avancen, serà la incorporació de HB a les institucions democràtiques, cosa que

ENTREBANCS D'AP A LA RATIFICACIÓ DEL PACTE BASC ANTITERRORISTA

El pacte, més polèmic que mai

La proposta de ratificar a Madrid, al Congrés dels Diputats, l'acord antiterrorista a què arribaren els partits bascos fa uns mesos, ha encetat la polèmica.

J. Hernández

L'existència d'una ofensiva d'ETA i la permanència en mans d'aquesta organització d'Emiliano Revilla ha servit de justificació a Alianza Popular per afirmar que no és el moment més adient per efectuar la ratificació de l'acord antiterrorista. Aquesta decisió s'ha manifestat contra el parer d'AP d'Euskadi.

L'aparició d'aquesta fissura entre els conservadors revela la feblesa del pacte basc i els equilibris que foren necessaris per tal d'arribar-hi. L'acord significa un compromís de desplegament de l'Estatut de Guernica que lleve arguments al nacionalisme radical, l'oficialització d'un acord previ entre PNB i PSOE per fer un desplegament de l'Ertzantza i la consecució d'una retirada relativa però progressiva dels cosos de seguretat de l'estat.

Que aquesta divisió haja aparegut entre els conservadors, no és casual. Ja va xocar molt que AP haguera accedit a signar alguns dels paràgrafs de l'acord al País Basc. Però l'acord, que s'ha convertit en una arma fonamental de la política antiterrorista del govern, passa per una situació que, en paraules d'un dirigent socialista, «o es ratifica ara al Parlament de Madrid o es perdrà una oportunitat històrica».

O es ratifica l'acord o es perdrà una oportunitat històrica.

Setge a ETA

L'acord s'assolí al País Basc en una situació particularment difícil, però forma part d'una estratègia antiterrorista global que sense aquesta peça no funcionaria. Per al PSOE i per al govern central, es tractava, en primer lloc, d'aconseguir el suport de tots els partits per fer els contactes amb ETA; en segon lloc, acordar el desplegament polític de l'Estatut per furar arguments a Herri Batasuna i negar-se a discutir aquests temes amb ETA; i en tercer lloc, sobre la base dels dos punts

implica un trencament de tots els equilibris de poder establerts entorn de l'absència dels nacionalistes radicals a les institucions.

Atrapats entre HB i el pacte de legislatura amb els socialistes, el PNB es juga el ser o no ser a la demostració que el pacte basc és un instrument eficaç. Si fracassa, HB i Eusko Alkartasuna es repartiran els vots d'Arzallus i Ardanza.

Així les coses, la ratificació de l'acord basc a Madrid s'ha convertit en un problema polític de primera magnitud on es juguen massa coses. □